

Ekart Tol

TIŠINA GOVORI

Prevod
Maja Pantić

UVOD

Pravi duhovni učitelj nema o čemu da vas podučava u konvencionalnom smislu te reči, nema ništa da vam da ili doda – nikakve nove podatke, verovanja ili pravila ponašanja. Jedina uloga tog učitelja jeste da vam pomogne da uklonite ono što vas odvaja od istine o tome ko ste istinski vi, a to je ono što vi, u dubini svog bića, već znate. Duhovni učitelj je tu da vam otkrije i ukaže na ovu dimenziju unutrašnje dubine, koja takođe jeste smirenost.

Ako ste se obratili duhovnom učitelju – ili ovoj knjizi – u potrazi za stimulativnim idejama, teorijama, verovanjima, intelektualnim raspravama, bićete razočarani. Drugim rečima, ako tražite hranu za misli – nećete je naći, a propustićete upravo samu suštinu ove knjige, suštinu koja se ne nalazi u rečima, već u vama samima. Dobro bi bilo da to zapamtite, da to osećate dok čitate. Reči nisu ništa drugo do putokazi. Ono na šta one upućuju ne nalazi se u carstvu mišljenja, nego u jednoj dimenziji

unutar vas koja je dublja i beskrajno veća od mišljenja. Vibrantno živa smirenost jedna je od osobina te dimenzije, tako da kada osetite da vas obuzima unutrašnji mir u toku čitanja, znajte da to knjiga radi svoj posao i ispunjava ulogu vašeg učitelja: podseća vas na to ko ste vi istinski i pokazuje vam kako da se vratite sebi.

Ovo nije knjiga koju treba pročitati od korice do korice i zatim je odložiti. Živite sa njom, često joj se obraćajte i, što je još važnije, često je odlažite ili provodite više vremena samo je držeći, a ne čitajući. Mnogi čitaoci će se osećati prirodno pozvanim da prekinu sa čitanjem nakon svakog paragrafa, da zastanu, razmisle, umire se. Uvek je korisnije i važnije napraviti pauzu u čitanju nego čitati u kontinuitetu. Dozvolite knjizi da učini svoje, da vas otrgne iz starih koloseka vašeg prisilnog i uslovljenog razmišljanja.

Forma ove knjige se može posmatrati kao oživljavanje najstarijeg pisanog oblika duhovnog učenja – sutri iz drevne Indije. Sutre su moćni putokazi ka istini u obliku aforizama ili kratkih izreka, uz malo konceptualne razrade. Vede i upanišade su najranija sveta učenja zabeležena

u obliku sutri, kao što su to i reči Bude. Kazivanja i parabole Isusa Hrista se takođe mogu, kada se posmatraju izvan njihovog narativnog konteksta, smatrati sutrama, baš kao i duboka učenja sadržana u *Tao Te Čing*, drevnoj kineskoj knjizi mudrosti. Prednost sutri leži u njihovoj kratkoći. One ne angažuju misleći um više nego što je to neophodno. Ono što one ne govore – na šta samo ukazuju – znatno je važnije od onog što govore. Najviše je nalik sutrama prvo poglavlje ove knjige („Tišina i smirenost“), i ono sadrži samo veoma kratke paragrafe. To poglavlje sadrži i samu suštinu čitave knjige, i možda je sve što je nekim čitaocima potrebno. Druga poglavlja su namenjena onima kojima je potrebno više putokaza.

Baš kao drevne sutre, izreke iz ove knjige jesu svete i proizašle su iz stanja svesti koje bismo mogli nazvati spokojnom tišinom. One, međutim, za razliku od drevnih sutri, ne pripadaju nijednoj religiji ili duhovnoj tradiciji, već su potpuno pristupačne čitavom čovečanstvu. U njima postoji i momenat hitnosti. Transformacija ljudske svesti više nije luksuz dostupan samo malom broju izolovanih osoba, već nužnost, ukoliko želimo da se spreči uništenje

čitave naše vrste. U savremenom svetu, disfunkcionalnost stare svesti i širenje nove istovremeno se ubrzavaju. Paradoksalno, stvari u isti mah postaju i gore i bolje, premda je ono gore mnogo vidljivije jer proizvodi tako mnogo „buke“.

Ova knjiga, naravno, koristi reči koje u aktu čitanja postaju misli u vašoj glavi. Ali to nisu obične misli – prisilne, bučne, samodovoljne, koje vane za pažnjom. Baš kao svaki pravi duhovni učitelj, baš kao drevne sutre, misli iz ove knjige ne govore: „Pogledaj u mene“, već: „Pogledaj iza mene“. Zato što su proizašle iz spokojne tišine, one imaju moć – moć da vas vrate u istu tu spokojnu tišinu iz koje su nastale. Ta je tišina unutrašnji mir, a ta smirenost i spokoj jesu suština vašeg bića. Unutrašnja tišina je ono što će spasti i preobraziti svet.

Poglavlje 1

TIŠINA I SMIRENOST

Kada izgubite dodir sa unutrašnjim spokojem, gubite dodir sa samim sobom. Kada izgubite dodir sa samim sobom, gubite sebe u svetu.

Vaš najunutarniji osećaj sebe, toga ko ste vi, neodvojiv je od spokoja. To je ono *ja jesam* koje je dublje od imena i oblika.

Smirenost je vaša suštinska priroda. Šta je smirenost? Unutrašnji prostor svesnosti u kojem reči sa ove stranice bivaju opažene i postaju misli. Bez te svesnosti ne bi bilo opažanja, mišljenja i sveta.

Vi ste ta svesnost, prerušena u osobu.

Ekvivalent spoljašnjoj buci jeste unutrašnja buka mišljenja. Ekvivalent spoljašnjoj tišini jeste unutrašnja tišina.

Kad god je oko vas tišina – slušajte je. To znači – primetite je. Obratite pažnju na nju. Slušanje tišine budi dimenziju spokoja unutar vas, jer samo kroz tišinu vi možete postati svesni tišine.

Uvidite da u trenutku primećivanja tišine oko vas vi ne razmišljate. Svesni ste, a ne razmišljate.

Kada postanete svesni tišine, odmah nastupa stanje unutrašnje spokojne budnosti. Postajete

prisutni. Iskoračili ste iz hiljada godina kolektivne ljudske uslovljenosti.

Pogledajte drvo, cvet, travku. Dopustite da ih obuhvati vaša svesnost. Kako su oni smireni, kako ukorenjeni u Biću. Dozvolite da vas priroda poduči spokoju.

Kada gledate u drvo i opažate njegov spokoj, i sami postajete spokojni. Povezani ste sa njim na jednom veoma dubokom nivou. Osećate jedinstvo sa svime što opažate u smirenosti i kroz smirenost. Osećanje jedinstva sa svim stvarima jeste istinska ljubav.

Spoljna tišina pomaže, ali nije neophodna za pronalaženje unutrašnje tišine. Čak i kada je oko vas bučno, možete biti svesni tišine koja se nalazi ispod te buke, tog prostora u kojem buka nastaje. To je taj unutrašnji prostor čiste prisutnosti, same svesti.

Možete postati svesni prisutnosti kao osnove sveg vašeg čulnog opažanja i sveg vašeg mišljenja. Kada postanete svesni prisutnosti, obuzeće vas unutrašnja tišina.

Svaki iritantni zvuk može biti koristan kao da je tišina. Kako? Popuštanjem vaše unutrašnje ograde prema tom zvuku, dopuštanjem da on postane to što jeste – to prihvatanje vas takođe vodi u carstvo onog unutrašnjeg mira koji jeste tišina.

Uvek kada istinski prihvatite trenutak kao ono što on jeste – bez obzira na formu u kojoj se pojavljuje – zadobili ste tišinu, nalazite se u miru.

Obratite pažnju na prazninu – prazninu između dve misli, kratki tihi prostor između dve reči u razgovoru, između nota klavira ili flaute, na prazninu između udaha i izdaha.

Kada obratite pažnju na te praznine, prisustvo „nečega“ postaje – samo prisustvo. Tada se u vama rađa bezoblična dimenzija čiste svesnosti i zamenjuje poistovećivanje sa oblikom.

Istinska inteligencija dela u tišini. Tišina je izvorište kreativnosti i rešenja problema.

Da li je tišina samo odsustvo zvukova i sadržaja? Ne, to je inteligencija sama – jedna

dublja svest iz koje je rođen svaki oblik. A kako bi to moglo biti nešto različito od onoga što ste vi?

Oblik za koji mislite da ste vi proizašao je iz te svesti, i na njoj i dalje počiva.

Ona je suština svih galaksija, kao i vlati trave, sveg cveća, drveća, ptica i svih ostalih oblika.

Tišina je jedina stvar na svetu koja nema oblik. Ali, ona zacemento nije stvar, i nije od ovog sveta.

Kada posmatrate drvo ili drugog čoveka iz te tišine – ko je posmatrač? Nešto dublje od osobe. To svest posmatra svoju kreaciju.

U Bibliji je rečeno da Bog stvori zemlju i vide da je to dobro. To je ono što i vi vidite kada posmatrate iz tišine bez razmišljanja.

Treba li nam više znanja? Da li će ovaj svet spasti više informacija, brži kompjuteri, više naučnih ili razumskih analiza? Nije li mudrost ono što je ljudima najpotrebnije u ovom svetu?

Ali šta je mudrost i gde je tražiti? Mudrost dolazi iz sposobnosti da se bude miran. Da se samo gleda i samo sluša. Ništa drugo nije potrebno. Smirenošću, gledanjem i slušanjem budi se duhovna inteligencija unutar vas. Dopustite da taj spokoj upravlja vašim rečima i postupcima.

